punct de haz, căci se simţea nevoia, fiind tensiune multă în piesă. Am încercat să dau fiecărui personaj un „de ce?”, să se vadă mai mult decât se spune. Când am lucrat, le-am explicat mereu de ce personajul e aşa, apelând la un posibil trecut (de aceea am şi creat rolurile mamelor în care am jucat eu) şi astfel copiii au avut o motivaţie în plus pentru că au înţeles de ce trebuie să joace într-un anumit fel.

Practic, i-ai ajutat să gândească rolul...

Absolut. Au spus fiecare replică având în spate motivaţia clară a acelor cuvinte. Şi le-am mai spus că nu vor avea emoţii dacă vor gândi în logica personajului.

Aşadar, este potenţial şi în generaţia pandemiei! Ai săpat şi ai găsit şi aici comori...

Da! Dacă trăiam în condiţii normale, poate acesta ar fi fost al treilea spectacol al acestei generaţii. Dar şi aşa, mă bucur că am reuşit, Sf. Ardalion a rânduit şi va rândui toate. Dacă va ajuta Dumnezeu, vom merge la Iaşi şi poate şi în Italia, la românii de acolo. Sunt foarte bucuroasă de tineri, de tot ce au făcut.

Succes pe mai de parte cu ajutorul lui Dumnezeu!

ŞTIRI

• Sâmbătă, 22 octombrie, a avut loc **pelerinajul anual la fortăreaţa din Kufstein** din munţii Tirolului, unde au pătimit Sfinţii Mărturisitori Ardeleni, între participanţi numărându-se şi PS Sofian Braşoveanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Germaniei, Austriei şi Luxemburgului. S-a slujit Sf. Liturghie într-o biserică ortodoxă din zonă şi apoi s-a pornit în procesiune cu icoane şi steaguri, până la temniţa unde se pot vizita câteva celule. *(sursa: basilica.ro)*

• În comunitatea românească din **Micherechi, Ungaria**, s-a desfăşurat în perioada 15-16 octombrie manifestarea **„Zilele Ortodoxe”,** cu binecuvântarea şi participarea Episcopului Siluan al Ungariei. Evenimentul a cuprins program pentru copii (poveşti şi pictură pe sticlă), conferinţe, concert de muzică psaltică şi mai ales Sf. Liturghie după care a ţinut un cuvânt pr. Constantin Necula. *(sursa: basilica.ro)* stic şi filocalic, cu o serie de lămuriri. (*sursa: basilica.ro)*

EDITURA ARSENIANA ne recomandă

Anamaria Jitea

Drum 2.0. Jurnalul unui profesor de ţară

După volumul de debut „Drum, jurnalul unui profesor de ţară”, Anamaria Jitea continuă, perseverentă, notările în jurnalul întâmplărilor de zi cu zi în şcoală, prezentându-le publicului cititor arădean într-un al doilea volum „Drum 2.0 – jurnalul unui profesor de ţară”, o adevărată radiografie obiectivă, plină de dragoste, dar şi de durere, a realităţii sistemului educaţional din comunele şi satele româneşti.

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

Numărul 37 (CV) 23 octombrie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Ieşirea din PLAFONAREA ZILNICĂ

Arhid. Adrian Sorin Mihalache

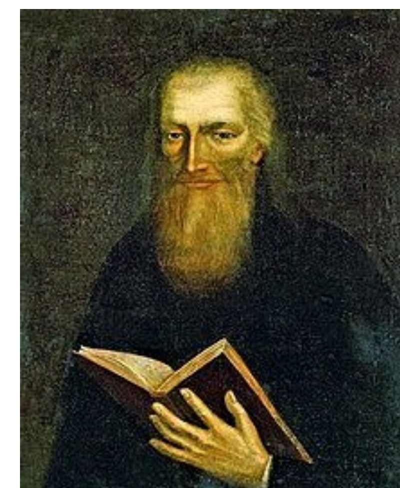
Omul contemporan a pierdut cu totul momentul de însingurare pe care îl aveau strămoşii noştri ciobani, pescari, agricultori, pentru că este hiperconectat. Atunci când poate fi singur, **televizorul, calculatorul, telefonul, internetul îi fură momentul de însingurare**, adică exact acea clipă în care el ar putea să devină lucid, să-şi cunoască condiţia, să vadă cum trece timpul, cum trec anii şi cum el nu progresează aşa cum şi-ar fi dorit atunci când era tânăr.

Însingurarea este ceea ce noi pierdem astăzi, când rămânem conectaţi la acest flux al lumii, care nu se opreşte în a turna în noi şi în gândurile noastre conţinuturi care adesea n-au nicio legătură cu ceea ce urmează să facem. De aceea, **posturile Bisericii**, cele de miercuri şi vineri, cele de peste ani, **reprezintă momente excelente** pentru generaţia noastră, a celor conectaţi, **să facem pauze de input**, să vedem cât rezistăm fără niciun input senzorial sau informaţional din afară. Autenticitatea sau nivelul vieţii interioare, spirituale a cuiva se vede tocmai aici: cât rezistăm fără acest input. Ne-am putea testa, să vedem cum gestionăm însingurarea sau singurătatea. Aici se vede omul spiritual din noi.

Trebuie să înţelegem că, dincolo de vălul acesta al civilizaţiei, care ne ţine de urât un timp, noi suntem totuşi la mâna lui Dumnezeu, aşa cum ştiau şi înţelegeau că sunt

Sf. Zosima al Siberiei (†24 octombrie 1833)

Sf. Zosima, trăitor în pădurile Rusiei în secolele XVIII-XIX este unul dintre oamenii prin care Dumnezeu a ales să trezească lumea tot mai mult căzută în mrejele secularismului. Isihast desăvârşit, Sf. Zosima a lăsat mai multe cuvinte despre rugăciune şi mai ales despre ascultare, iar obştile de la Optina şi a Sf. Serghie de Radonej, principalele centre monastice ruseşti, vor copia şi preţui în mod deosebit scrierile sale. Deşi născut în familie de nobili, de mic a avut aplecare spre cele duhovniceşti. Când a putut să aleagă singur, a plecat la mănăstire, iar de acolo, întărit, în pădurile adânci ale Rusiei, care i-au fost casă zeci de ani. Spre sfârşitul vieţii, când a întemeiat o obşte de maici pentru fiicele sale duhovniceşti, va exclama, amintindu-şi de anii de însingurare: O, pustie, pustie, iubita mea pustie! Maică iubitoare mi-ai fost...

strămoșii noștri agricultori, ciobani, pescari. Însă inputurile de fiecare zi ne fac incapabili să extragem singuri înțelesurile spirituale din viața de fiecare zi.

Totuși, deși asaltați de interconexiunile vieții noastre, există niște pași minimali pe care trebuie să ne silim să-i facem pentru a ajunge la întâlnirea cu Mântuitorul. **Adesea motivăm conectarea noastră zilnică** la cele care nu au legătură cu viața interioară **prin faptul că venim obosiți** după o zi agasantă de lucru și nu mai suntem dispuși să facem altceva decât să devenim pâlnii prin care se scurg în mintea noastră tot soiul de imagini și informații.

Să ne amintim de Sf. Ap. Petru, care pescuise toată noaptea, iar când și-a tras barca la mal, evident era foarte obosit. Și totuși, Mântuitorul îi cere ceva: *„urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat”*. Ce face Sf. Petru, Simon pe atunci? El nu se acoperă, nu se justifică prin această oboseală, nu îi spune Mântuitorului că nu mai poate să-I ofere corabia, deși ar fi avut temei și probabil ar fi avut și înțelegere de la Hristos, dacă I-ar fi spus: *Doamne, sunt obosit după o noapte întreagă, caută-Ți altă corabie.*

Dar pentru că nu I-a spus aceasta lui Hristos, a însemnat **schimbarea definitivă a traiectoriei sale**, a vieții sale. Oferirea corabiei ne trimite cu gândul la disponibilitatea noastră pentru a-L primi pe Dumnezeu în viața noastră atunci când suntem obosiți de lucru, de activitățile noastre pe care lumea ni le pune în spate. Cât de disponibil pentru viața spirituală mai este azi expertul, care are un nivel de cercetare foarte înalt și care și-a dovedit capacitățile sale cognitive în diverse profesii? Adesea, aceste titluri și niveluri de expertiză ne creează **o senzație de sațietate** și avem sentimentul că nu ne mai trebuie nimic, că am ajuns într-un loc în care ne-am realizat, iar spiritualitatea nu poate fi atractivă, pentru că nu mai are actualitate.

Petru-Simon nu reacționează așa, ci Îl primește pe Hristos în corabie, deși este obosit. Și nu doar că Îl primește, ci Îi și ascultă cuvântul, pentru că după ce Hristos învață mulțimile, Petru Îi spune *„Învățătorule”*, semn că I-a ascultat cuvintele. Aceasta este o disponibilitate foarte importantă a expertului, pe care psihologia o numește **flexibilitate cognitivă**: **cât ești de în stare să sari din albia preocupărilor și profesiei tale** și să vezi ceea ce acestea nu-ți dau voie, să înțelegi ceea ce este contrar a ceea ce ai învățat deja, să poți să te debarasezi de reperele culturale pe care le ai și să înțelegi ceea ce este mai presus de breasla, datele culturale, științifice care te-au format. Această flexibilitate ne permite progresul dincolo de limitele profesiei.

Astăzi, lumea se umple de experți, iar experții, bucuroși de ceea ce știu, uită **adesea** că **expertiza plafonează** și că ...

... oamenii ajung să nu știe ce nu știu și să nu înțeleagă ce nu înțeleg și să nu-și dorească să înțeleagă ceea ce nu înțeleg...

evitând să se mai lupte cu acele conținuturi care par să le contrazică expertiza. Astfel că, în primul rând, prin această atitudine, oamenii pierd spiritualitatea sau teologia creștină, care este un scandal pentru rațiune, dar care nu este irațională, ci este meta-rațională.

Așadar, nu trebuie să ne scuzăm pe motivul oboselii, ca să scoatem din joc hrana spirituală, să nu mai citim nimic din Sf. Scriptură sau dintr-un Sfânt Părinte, pentru a ne hrăni sufletul. În mod sigur, seara, când ne întoarcem din lume, suntem obosiți. Angajatorul vrea să ne ia toată energia, pentru că ne plătește și nu ne va întreba niciodată dacă noi muncim, având sensul vieții ori dacă suntem cu adevărat fericiți în viața extraprofesională.

Sf. Petru mai face un pas peste oboseala pescuirii de toată noaptea. După ce îi dă corabia Mântuitorului și după ce Îi ascultă cuvântul, Îl mai ascultă și în a face el ceva: a porni din nou pe mare să pescuiască. Și atunci se întâmplă ceva minunat: are cea mai bună zi din toată viața lui de pescar, prinde atâta pește cât nu a prins vreodată. Dar și mai minunat este că în cea mai bună zi a carierei sale, Petru alege să părăsească această meserie și pleacă după Hristos, pentru că **Dumnezeu îi dăruiește mult mai mult decât i-a oferit profesia**. Prin disponibilitatea pe care o arată în condițiile grele ale vieții de zi cu zi, Petru primește mai mult decât și-ar fi imaginat, o înțelepciune mai presus de orice înțelepciune, înțelegere și pricepere omenească. Primește puterea de a vedea în adâncimile lumii, înțelesurile ascunse, care nu se văd de către un om nepregătit spiritual.

Pentru cei care vor să treacă de nimicurile înșelătoare și lipsite de sens, oferite de lumea aceasta, mai nou prin mijloacele de interconexiune, **este important să fie disponibili să-L primească zi de zi pe Dumnezeu în viața lor**, chiar dacă cred că L-au primit deja cândva, când au făcut pasul spre Biserică. Viața duhovnicească este mai mult decât o profesie și ea trebuie umplută de sens zi de zi. Iar umplerea o face Dumnezeu în momentul în care vede măcar intenția noastră de a trece peste grijile și oboseala zilnică, dorința noastră de a căuta mai mult decât se vede și decât știm.

Ai avut emoții?

Foarte mari, mai ales la început. Mă gândeam: Aoleo! Acum începe! Dacă îmi uit replica, dacă nu îmi iese, dacă râd, ce mă fac???

E greu să te detașezi de tine?

Da. Ne-a spus și Giorgiana, că cel mai greu e să te joci tu pe tine, pentru că rolul acesta s-a bazat mai mult pe personalitatea mea.

Ai simțit că acest rol te-a ajutat?

Da. De mult am vrut să încerc această experiență. A fost multă oboseală. Săptămâna trecută, când a venit la repetiții și ne-a văzut, Tudor a zis că nu o să iasă nimic. Dar până la urmă ne-a zis că s-a văzut că am tras și ne bucurăm că a ieșit bine.

NECTARIE

Te-ai știut actor?

Nu! A fost mult mai ușor la repetiții, jucam liber. Dar când intri pe scenă, e cu totul diferit. Pe unii îi ajută dacă se uită la public, pe alții, nu. Dar dacă reușești să treci de primele emoții, apoi merge mai ușor.

IONUȚ

În câte piese ai jucat?

Nu mai știu. Joc de la 9 ani, deci de 8 ani. Cam în fiecare an a fost câte o scenetă sau piesă. Am debutat cu Dl. Goe.

Mai ai emoții?

Am până intru. Apoi dispar.

Vrei să faci ceva serios cu actoria?

Nu știu, deocamdată e doar un hobby. O să vedem ce va fi în viitor.

ȘTEFAN

Ești nou în teatru?

Da, e prima dată. Giorgiana m-a îmbiat să joc.

A fost o surpriză pentru noi toți, care te vedem mai retras.

Da! A fost bine, sincer, mi-a plăcut tot. Chiar dacă a fost mai greu la repetiții, uneori nu știam bine rolul. Eram îngrijorați cu toții că nu o să ne iasă. Însă la ultimele repetiții am tras tare.

Ai avut emoții când ai urcat pe scenă?

Chiar la început, dar apoi mi-a părut ca o simplă repetiție și totul a curs. Cred că a fost cea mai tare experiență a mea de până acum.

TUDOR (regizor tehnic, responsabil cu partea de organizare și financiară)

Ce are aparte generația aceasta de ardalioni?

Cred că faptul că am reușit să-i închegăm dinainte, prin ieșirile pe care le-am făcut, prin întâlniri. Astfel s-a sudat relația dintre ei și am putut lucra și noi mai ușor.

Majoritatea nu-și cunoșteau această latură artistică...

Da, aici a contat foarte mult Giorgiana, care și-a arătat talentul, dând rolurile potrivite fiecăruia. Eu m-am bucurat foarte mult de ei, sunt foarte talentați, nu că sunt ai noștri și ne ocupăm noi de ei, dar au jucat bine.

GIORGIANA (regizor și actriță)

Spune-ne ceva despre ardalionii de azi.

Este o trupă foarte bună. Regizorul trebuie să gândească bine treaba, să facă o distribuție în așa fel încât fiecare actor să joace pe tipologia lui. M-am silit să fac așa, însă au fost și surprize, de exemplu Claudia nu a jucat un rol pe firea ei. Cu toate acestea, a ieșit din ea și a creat un personaj foarte frumos. Aveam nevoie de o actriță care să poată fi lejeră, exuberantă, să cuprindă sala, să aibă energia necesară.

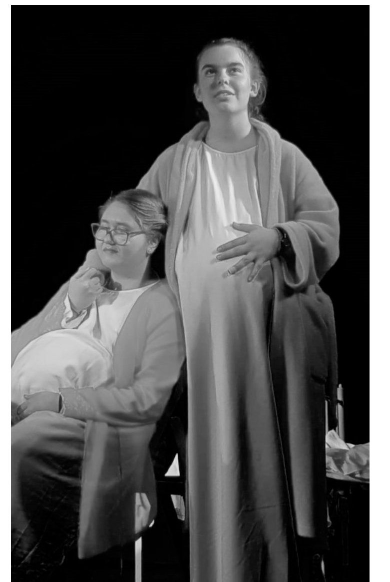
Dar mă bucur pentru fiecare rol în parte. Mai ales fetele au avut roluri grele, cu momentele lor de criză și și-au făcut bine treaba. Am și încercat să accentuez niște aspecte la fiecare personaj, iar fetele și-au jucat bine rolurile. Maria a avut de dus cel mai lung rol, căci ea nu a ieșit deloc de pe scenă. Însă avantajul e că firea ei se potrivește cu personajul, astfel că a fost autentică.

Și pe băieți i-ai capacitat, chiar dacă au avut roluri mai mici.

Da, deși în text nu era decât un rol masculin. Atunci am creat personaje, pentru că ei și-au dorit să joace.

Cum ai reușit să îi aduni la repetiții, să lucreze ore în șir, zi de zi? Puteau alege să stea cu telefonul în mână în timpul acela...

Dacă le dai ceva să fie pe sentimentul lor, să rezoneze cu firea lor, să fie ceva din viața lor, comic sau dramatic, îi câștigi. Aceasta s-a întâmplat în primul rând cu fetele. Iar pe băieți i-am câștigat cu scena comică pe care am adăugat-o pentru ei. Și a fost bine că am creat acest contra-

„Așteptarea”
unei noi generații

Joi seara ne-au bucurat văzându-i cum joacă, ne-au făcut să trăim alături de personaje, să râdem, poate și să ne ștergem câte o lacrimă. Sunt tinerii noii generați de actori din Trupa de teatru „Ardalion” (după sfântul măscărici și mucenicit pentru Hristos). Iată-i cu câteva cuvinte rostite „la cald”, chiar după spectacolul „Așteptarea”.

CAROLINA

Simți că ți-a schimbat cumva viața faptul că ai început să joci teatru?

Da, foarte mult! M-a făcut să gândesc și altfel, să pot să fiu și alte persoane, să mă eliberez de frici, să vorbesc în public. La început credeam că nu o să mă descurc, că o să mă blochez, că o să uit anumite scene. Dar încet-încet mi-am dat drumul și a fost firesc...

VASILE

Te-ai gândit vreodată că o să ajungi pe scenă? Cum a fost?

Datorită lui Giorgi s-a întâmplat aceasta. Pot spune că a fost multă pregătire. Am avut și emoții, dar am încercat să le controlez.

MARIA

A câta piesă este în care joci?

A doua, iar dacă se pune și postul de ajutor de regizor, a treia.

Acum a fost cu totul altceva?

A fost un rol pe care l-am simțit că trebuie să dau din mine, să exprim și să rup o parte din mine.

Cum te ajută teatrul în viața de zi cu zi?

Având în vedere că vreau să devin învățătoare, teatrul mă ajută foarte mult să mă exprim în public, să trec peste emoțiile pe care le am și să văd lumea cu alți ochi.

ALEXIA

Ce a însemnat piesa aceasta ca pregătire?

Am început din vară, dar din septembrie am tras mai tare. În fiecare zi am lucrat câteva ore. Nu a fost ușor, pentru că, să fiu sinceră, și Giorgi se mai enervează, și noi ne mai enervăm, dar dacă nu era mai severă, nu cred că ieșea nimic.

Repetițiile au însemnat și altceva decât greu?

Sigur, am râs, am glumit... Mă bucur că există Giorgi și că am putut intra și eu în piesă.

CLAUDIA

Nu ne așteptam, a fost o revelație interpretarea ta din seara aceasta. Poate și pentru tine?

Mi-am dat seama că îmi place foarte mult actoria pentru că pot fi eu, doar că oamenii cred că este doar un personaj. Este ca și cum aș fi apărată de propriul personaj. M-am regăsit foarte mult, a fost ca o deschidere pentru mine.

A fost greu să ajungi aici?

La repetiții mi-a fost foarte greu, pentru că dura mult, iar eu eram obosită după școală. Erau dăți când ajungeam acasă către miezul nopții. Dar, dincolo de oboseală, noi suntem o gașcă de prieteni și, prin repetiții și spectacol, ne-am apropiat foarte mult unul de altul, iar aceasta mi-a dat mai multă voință să repet, să învăț, și mai multă dragoste pentru ceilalți.

MĂDĂLINA

Este primul tău rol?

Da.

Maica Zosima
- mult ajutătoare celor necăjiți -

Evdokia Yakovlevna Sukhanova s-a născut în Rusia, pe 1 martie anul 1820, într-o familie de țărani. Încă din primii ani, a iubit rugăciunea și slujbele Bisericii. În tinerețe, ea avusese deja în vedere sensul vieții, iar dorința de a se dedica lui Dumnezeu a crescut în sufletul ei.

Părinții săi erau oameni profund religioși, dar au văzut diferit viața fiicei lor, iar tatăl ei a obligat-o să se căsătorească. A avut un fiu din această căsnicie. Soțul Evdokiei a murit în război, iar mai târziu, printr-un incident absurd, și-a pierdut și singurul fiu, după ce acesta se căsătorise (văduva lui devenind, ulterior, însoțitoarea de chilie a Sfintei Zosima și nu a părăsit-o niciodată, până la moartea ei).

Văzând voia lui Dumnezeu în aceasta, la scurt timp după pierderea familiei sale, Evdokia a intrat în Mănăstirea Sfântul Acoperământ al Maicii Domnului – Ennatsky (în apropierea Munților Urali), Domnul rânduind-o să devină câțiva ani mai târziu ultima stareță a mănăstirii. Avea 72 de ani. A fost apoi tunsă monahie, primind numele Eunice. Viața ei duhovnicească era ascunsă de privirile din afară. A făcut mai multe călătorii pe jos la Ierusalim. Ultima dintre ele a fost în 1912, când avea 92 de ani! În chip deosebit a impresionat-o acolo coborârea Luminii Sfinte din Sâmbăta Mare.

În anul 1919 Maica Evniky a primit Marea Schimă cu numele de Zosima, iar de atunci a dormit într-un sicriu de chiparos, pe care l-a adus de la Ierusalim. Potrivit amintirilor contemporanilor săi, exact în același sicriu au și scos-o din mănăstire, când bolșevicii au închis lăcașul, în 1923.

După închiderea mănăstirii, Maica Zosima s-a așezat la început într-un sat, ridicându-și o colibă în curtea unei familii evlavioase. Cu toate acestea, din cauza persecuției din partea autorităților, ea a fost ulterior forțată să se mute în mod repetat, din loc în loc. **Mulți oameni veneau la cuvioasa pentru sfaturi duhovnicești, iar ea nu a lăsat pe nimeni fără ajutor și rugăciune**. *„Voi sta cu tine pentru totdeauna, nu te voi părăsi niciodată”*, spunea Maica Zosima, celor care veneau la ea pentru probleme sau dureri. Mărturisindu-și credința în Hristos prin viața ei, prin nevoințe, rugăciuni și mărturisire, sfânta a adăugat, păstrat și întărit credința în sufletele celor care au cunoscut-o, cărora le-a transmis experiența duhovnicească și tradițiile vieții monahale.

Schimonahia Zosima s-a mutat la Domnul în noaptea de 1 martie 1935, la împlinirea a 115 ani de la naștere, în satul natal, fiind înmormântată în cimitirul satului. Ea a fost canonizată în anul 2006, moaștele fiindu-i mutate la draga ei mănăstire din Ennatsky, acum aceasta fiind de monahi.

Pe parcursul ultimilor ani, au fost consemnate mai multe minuni legate de această sfântă. Monahii de la Ennatsky au obiceiul de a duce racla cu moaștele ei prin țară, pentru diferitele trebuințe ale poporului. Iată ce a povestit unul dintre ei:

„Odată ne-am aflat la Orenburg, iar de raclă s-au apropiat două femei, mamă și fiică. Fiica avea 28 de ani și fusese diagnosticată cu cancer la sân. Câteva zile, cât am stat cu moaștele în catedrala acelui oraș, cele două femei au fost nelipsite de lângă raclă. În noaptea dinaintea operației, ele au rămas în rugăciune până dimineață. Apoi noi am plecat și nu am mai știut nimic de ele. După câteva săptămâni ne-am întors în acel oraș, căci pe acolo aveam drumul și am mai lăsat racla o zi în catedrală. Atunci a venit la noi o femeie și ne-am dat seama că este mama acelei bolnave de cancer. Cu ochii în lacrimi, bătrâna ne-a povestit că fata a mers la spital pentru operație, iar la analize s-a constatat că nu mai avea nicio tumoare. Mama ei a adus câteva bijuterii, pe care le-a lăsat lângă moaștele Sfintei, drept mulțumire.”

„Într-un an eram cu racla în orașul Orsk și a venit un tânăr de 25 de ani, foarte trist că pruncul lui abia născut nu putea respira. I-am zis să stea lângă Sfânta și să se roage toată noaptea. Dimineață a mers la spital și a aflat că fiul său nu mai avea nicio problemă respiratorie.”

Să avem rugăciunile Sfintei!

I.G.

Sfântul Paisie Aghioritul
ajută pe cei cuprinși de frică

Î n 1987, un tânăr psalt din Edessa, Dimitris Gherokostas, se afla stăpânit de duhul fobiei generalizate, de claustrofobie, de nesiguranță, de duhul fricii, cu grave crize de panică. Atunci duhovnicul său l-a sfătuit să-l viziteze pe părintele Paisie în Sfântul Munte, în speranța că-l va ajuta.

Era în iunie, în amurg de seară, când a ajuns la curtea de la Panaguda. Ușa din sârmă împletită era încuiată însă, și deasupra era agățată o hârtie pe care scria: *„Scrieți-mi problemele voastre. Vă voi ajuta mult mai mult cu rugăciunea decât cu cuvintele”*. Atunci Dimitris a luat o hârtie și a scris doar atât: „Vreau să vă văd”. A aruncat-o în curte și a pornit deznădăjduit spre poteca ce duce la Iviron. Nu se depărtase nici douăzeci de metri și aude o voce uscățivă în spatele său:

— Ei, Dimitris, vino aici. Treci pe la ușa din spate să iei o bucată de rahat, că-ți place.
Și s-a întors Dimitris la Panaguda, a luat binecuvântare și aude următoarea întrebare:
— Bine ai venit, Dimitris! Părintele Christos te-a trimis?
Îndată l-au cuprins pe Dimitris gânduri îndoielnice: *„Nu cumva e vreun vrăjitor? De unde mă știe pe mine și pe duhovnicul meu?”*
Citindu-i părintele gândul îi zice:
— Nu sunt vrăjitor, suflete binecuvântat. De altfel, aici în Grădina Maicii Domnului vrăjitorii nu-și au locul.
— Mă iertați, a fost un gând viclean.
— Noaptea asta vei dormi aici la Panaguda.
— Nu, părinte, nu pot, mi-e frică! Mă cuprinde panica.
— De ce ți-e frică, binecuvântatule? Și unde vrei să mergi acum? Peste puțin timp se înnoptează. Mănăstirile s-au închis. Te vor mânca fiarele.
Vrând-nevrând, a intrat la Panaguda, s-a închinat în bisericuță, apoi Sfântul l-a pus în chilia din partea stângă, cum intri, ca să se odihnească. Dar îndată ce a început să se însereze, au început să se audă voci puternice de la Panaguda, care ajungeau până departe în pădure. Pe Dimitris îl cuprinseseră crizele de panică, sudoare rece, și simțea cum nu mai poate, strigând spasmodic: *„Mor, mor...”*. A început imediat să spargă tot ce era în chilie. Nimic n-a rămas în picioare. A stricat patul de fier, a răsturnat rafturile, a spart chiar și geamul însângerându-și mâna, precum și pervazul și grilajul de la fereastră, făcând mare dezastru în chilie.

În acel timp, Sfântul Paisie nu numai că nu s-a enervat că i-a spart chilia – de altfel se aștepta la așa ceva -, ci stătea răbdător pe hol și se ruga lui Hristos, alungând demonii urâtori de oameni: *„Duh rătăcitor, duh viclean, ieșiți...”*.

La ivitul zorilor l-a cuprins pe Dimitris un somn ușor și s-a trezit pe la ora zece, pierzând astfel slujba de dimineață. Atunci a deschis amorțit ușa și-l vede pe Sfântul Paisie alături. Părintele vine imediat lângă el plin de liniște și-l întreabă:

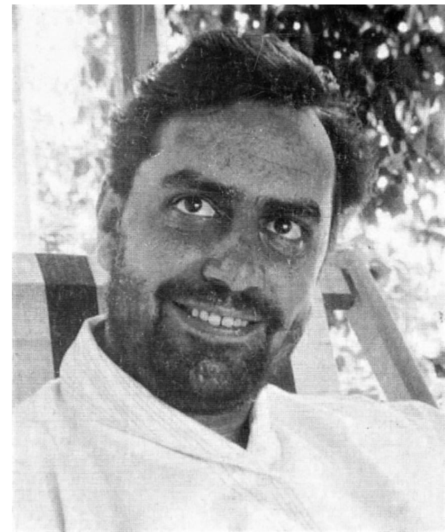
— Ia să vedem, Dimitris, ce ne-a făcut michiduță aici?
Și a intrat în chilia vraiște. Lui Dimitris îi era foarte rușine de dezastrul pe care-l făcuse, și-i zice părintelui:
— Mă iertați, părinte, blagosloviți, ce vă datorez?
— Ce să datorezi, binecuvântatule?
— Păi e pagubă aici. Trebuie plătită.
— Dimitris, pe aici nu trec banii, ci rugăciunile, i-a spus Sfântul Paisie, făcându-i semnul crucii pe creștet. ***Ai pățit toate aceste lucruri pentru că nu te împărtășești în fiecare duminică.*** *De aceea ai fobii și frici. De vreme ce postești, îți duci lupta duhovnicească, te ferești de păcate grele, ești în biserică în fiecare zi și-i cânți lui Dumnezeu, de ce te împărtășești doar de trei ori pe an? Uite, acum te trimit la Maica Domnului de la Protaton și să te împărtășești acolo.*

Astfel Dimitris a mers liniștit și ușurat, cu semnul la mâna dreaptă de la tăietura pe care și-a făcut-o, spre biserica Protaton, și află cu multă bucurie că la noapte va fi priveghere și că se va împărtăși.

Acum Dimitris nu numai că și-a depășit fricile și incertitudinile, ci am spune că a ajuns mai departe, mergând neînfricat peste patruzeci de kilometri zilnic prin grădini, uneori și în toiul nopții, pe la bisericile din satele vecine ca să cânte sau să participe la cursuri de pictură. Altă dată, după ce era deja vindecat cu ajutorul rugăciunilor Sfântului Paisie, făcea în fiecare zi câte șaptezeci și doi de kilometri, chiar și pe întuneric, pentru sărindar la un fost coleg care murise în accident de mașină. În a treizeci și noua noapte l-a visat pe prietenul său. L-a întrebat pe Dimitris:

— Ce să îți dăruiesc, Dimitris, pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine?
— Ce să-i dăruim și noi Domnului Iisus Hristos și sfinților Săi, că în toată ziua ne urmăresc cu dragostea lor ca să ne facă orice bine în viață?

Și mila Ta mă va urma în toate zilele vieții mele. (Psalmii 22, 6).

Scrisori din închisoare
Mircea Vulcănescu

Sunt primele scrisori din temniță ale omului de cultură și mărturisitorului Mircea Vulcănescu. În închisoare va sta 6 ani, până în 28 octombrie 1952, când i s-au sfârșit toate chinurile, plecând la Domnul. Frământări personale, gânduri, conștientizări...

18 mai 1946

Adorm îngrijorat de soarta alor mei de acasă. Azi am cheltuit ultimul ban. Dacă mi se întâmplă ceva, cu ce voi putea face față? Eu port răspunderea lor. Am adus fetele-n lume: două fete ca două minuni... Ce minte talmudică se va fi îndârjit să întrețină învrăjbirea de-a lungul mai multor generații, persecutând și copiii? Și totuși, nu știu de ce, nu mi-e grijă pentru ei. O mână nevăzută stă parcă asupra lor și îi veghează spunându-mi: *„Priviți crinii câmpului!...”*.

Și iar mă copleșește grija lor, care în ultimul timp, văzându-le cum slăbesc, atunci când leafa nu-mi ajungea să le hrănesc cum voiam, luase forme paroxistice. Am făcut bine că am cheltuit tot ce am ca să le hrănesc în ultimul timp, îmi spun. Presimțeam parcă iminența unui timp când n-o voi mai putea face. Și iarăși îmi spun: n-am făcut rău nimănui, ci tuturor numai bine. Nu se poate să nu-i ajute cineva și pe ei!

E bine că s-au deprins cu sărăcia. Bunăstarea în care i-am crescut pe copiii mei în primii ani, în care s-au complăcut desigur, le-a învăluit în caracterul aerian, diafan al vieții. Faptul că suntem toți „pasăre pe cracă”. Mă gândesc la spusa lui Nae Ionescu iar: ***„N-a trăit cu adevărat, măi băieți, cel care n-a trăit din expediente, cel care n-a tremurat măcar o dată, neștiind ce va mânca a doua zi***”! Desigur așa e.

20 mai 1946

E o mare fericire și poate cea mai neatacabilă putere în mizerie, aceea de a avea amintiri. Mă uit cât de mult ajută aceste amintiri fiecăruia din noi să-și iasă din sine, să-și depășească starea de abatere de-o clipă și să-și reia firul vieții obișnuite. Nu ne putem închipui cât e prezentul de țesut, de prefăcut, de schimbat de amintiri. Înflorirea unei flori nu te-ar înduioșa dacă amintirea nu i-ar da înțeles, n-ar țese în jurul ei o plasă de atitudini mai vechi, de sensuri, de simboluri, situând-o într-o anumită regiune a sensibilității, deja încercată, care prin aceasta chiar îi dezvăluie calitatea.

22 mai 1946

În fața avem o curte lungă străjuită de case roșii, păzită de sentinele și barată în fund cu căpriori des sârmă ghimpată, dincolo de care vedem agitându-se siluetele plăcute... Acolo începe „lumea de dincolo”, „orașul” și libertatea...

24 mai 1946

Primesc în fiecare zi aici, trei rânduri de pachete, uneori chiar patru. Al treilea pachet îmi vine pe la trei de acasă. De două ori soru-mea mi-a trimis câte un cozonac, de două sau trei ori cacao cald în termos, o dată friptură de purcel... Mi-au adus și Candide-ul lui Voltaire, pe care-l cerusem. O dată mi-a trimis și Iulian un pachet cu pâine de casă, oltenească, brânză albă și 10.000 lei. Gestul lui m-a mișcat mult. Sențelege că n-aș fi putut mânca singur toate aceste bunătăți. Mai ales că și ceilalți primesc multe bunătăți și le împart cu mine și cu alții. **Am împărțit și deținuților ceilalți**, mai puțin favorizați, pâinea albă, friptura, untul și o parte din miere, brânza, costița afumată și câte o căpșună de poftă. Le-a făcut acestora care mănâncă mai ales mâncarea de la cazan, o plăcere nebună. Aveam impresia că dau de pomană de sufletul mamei.

25 mai 1946

E simplă și duioasă atmosfera de la **ruga de seară**. În altarul improvizat în capătul coridorului din fața ușii de intrare spre „vorbitor” se adună tăcuți, unul câte unul, locuitorii închisorii. De-a valma. E singurul moment în care – la fel cum se întâmplă lucrurile în Biserica noastră Ortodoxă – **oamenii de tot natul, de toată starea și de toate grijile, atât de deosebiți peste zi și ca sentiment și ca preocupări, se adună fără deosebire și constituie o comunitate**. Simți printre ei pe unii mai senini; pe alții îi simți mai grei de păcate. Unii care au avut nenorocul să aibă ceva pe cuget, vin și se închină aici și peste zi, singuratici, închiși în mutismul închinării lor. Dar seara, ei nu sunt singuri. **Sufletul lor îl simți deschis ca o floare către ceilalți.** Rugăciunea de seară e simplă. Începe cu Învierea lui Hristos... (suntem doar între Paște și Înălțare) și sfârșește cu întreitul Hristos a înviat. E vorba de viforul patimilor în care am căzut, de mâlul adânc în care se zbate sufletul în deznădejde, de alinarea pe care o așteaptă păcătosul de la Dumnezeu și de liberarea și iertarea pe care o cere cu toate că nu o merită...